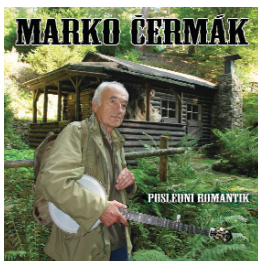
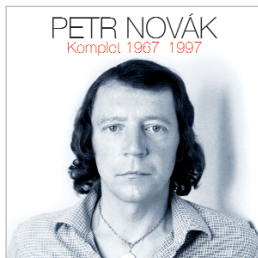
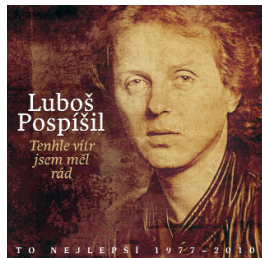
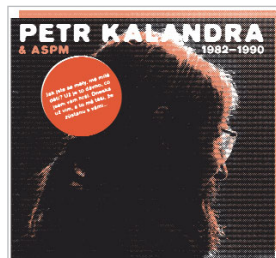
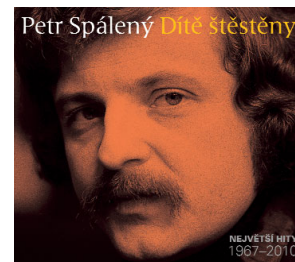

SUPRAPHON 2010 / 2011

Pro vydavatelství Supraphon byl rok 2010 velice úspěšný. Bodoval s novými alby Hany Hegerové a Lucie Bílé, které v těchto dnech získaly i nominace na hudební ceny Anděl. Vedle nové produkce se Supraphon systematicky věnuje vydávání nahrávek ze svého bohatého archivu. Strefuje se do rozdílného vkusu příznivců mnoha hudebních žánrů. Výsledkem je trvalý zájem o jeho tituly, na který chce samozřejmě letos navázat.

V oblasti populární hudby vydavatelství pokračovalo především v mapování zvukově vyšlechtěného archivního repertoáru. „Namátkou: výběry *The Matadors*, *Petra Kalandry s ASPM*, *Marko Čermáka*, *Marty Kubišové*, *Petra Spáleného*, *Zelenáčů*, *Luboše Pospíšila*, *Spirituál kvintetu* či *Karla Hála*, alba *Vladimíra Miška s ETC...* nebo DVD *Michala Davida*. Řadu retrospektivních boxů jsme doplnili o albové komplety *Michala Tučného*, *Petra Nováka* a *Olympiku*,“ vyjmenovává některé úspěšné tituly šéfproducent pop, rock a slovesné edice **Karel Deniš**. Supraphon ovšem vydal i několik úspěšných novinek, mezi nimi například hradní *Čechomor*, lidovkového *Karla Gotta*, omlazený *Katapult*, francouzskou *Hanu Hegerovou* a vánoční *Lucii Bílou*. „Bylo jistě možno předpokládat skvělý ohlas nových alb velkých dam naší muziky Hany Hegerové a Lucie Bílé, ale atakování či dosažení hranice padesáti tisíc prodaných kusů za několik podzimních měsíců se stalo nesporným fenoménem celé naší loňské hudební scény,“ konstatuje Deniš.

Výborný výnos ovšem měla i úroda v oblasti mluveného slova. *Jan Werich*, *Felix Holzmann*, *Jules Verne*, *Rumcajs s rodinou*, *Spejbl a Hurvínek*, ale

i *Bolek Polívka* s valašskými pohádkami, *E. A. Poe* podle Jiřího Langmajera, *Rychlé šípy* a *Velký Vont*, laskavý čtenář *Michal Viewegh*, recitující *Karel Kryl*, písničkářský *Večírek rozpadlých dvojic*, *Trojská válka/Odyseovy cesty* či definitivní box *Járy Cimrmana* – to jsou pouze některá jména a tituly, které si získaly srdce mnohých posluchačů.

„I nadále budeme v prokázaně úspěšné péči o náš archiv v různých edičních řadách co nejpečlivěji pokračovat,“ slibuje Karel Deniš pro rok 2011 a dodává: „Pokusíme se nepřehlédnout žádné důležité životní či kapelové výročí, ve výhledu jsou i nové nahrávky známých jmen či jména na Supraphonu zcela nová.“ V konkrétním doslechu je tak třeba pokračování *Gottova* výběru písní o lásce, narozeninové 3CD *Moravanky* a bilanční 3CD *Jiřího Schelingera*, objeví se i další dokumentární *Werich*, *jazzman Cimrman*, 4CD-box s *Budžesem a Oněginem* v podání Bary Hrzánové či *Pan Buřtík a pan Spejlička* pana Svěráka. Chystá se i velkolepá oslava velkého jubilea s Marií Rottrovou.

V oblasti vážné hudby se loňský rok nesl především ve znamení dvou jmen: Sir Charles Mackerras a Pavel Haas Quartet.

„V říjnu jsme do Londýna letěli převzít prestižní Gramophone Award za poslední nahrávku Sira Charlesa Mackerrase s Českou filharmonií, Dvořákovy *Symfonické básně*. Té nahrávky se za 12 měsíců prodalo přes 4.000 kusů – to je dnes v našem oboru velký svátek! V Essenu jsme pro změnu převzali nejvyšší německé ocenění ECHO Klassik za Mackerrasovu předchozí nahrávku – Martinů *Tri fragmenty z opery Juliette*. Je smutné, že už se těchto dvou ocenění Sir Charles nedožil, měl by z nich radost,“ dodává k tomu šéfredaktor klasické hudby vydavatelství Supraphon Matouš Vlčinský. Supraphon přitom mapuje obrovskou práci věhlasného dirigenta pro českou hudbu systematicky. Na podzim vyšly dva boxy s kompletními nahrávkami Dvořáka, Smetany, Janáčka a Martinů (kromě nahrávek oper), které po sobě Sir Charles Mackerras v Supraphonu zanechal.

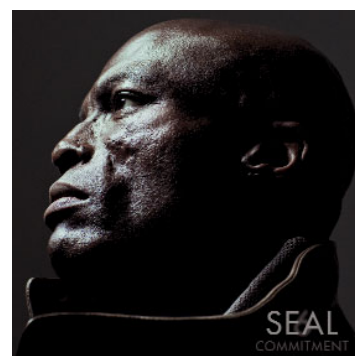
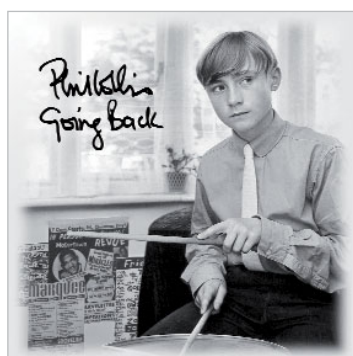
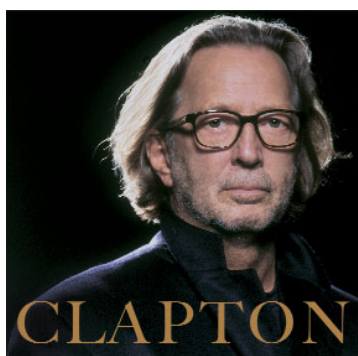
Pavel Haas Quartet je dnes už ve své branži hvězdou mezinárodního formátu. „Svým Prokofjevem si získali i „nedobytnou“ Francii; s nahrávkou obou kvartetů vyhráli Diapason d'Or de l'Année a CD se velmi dobře prodává. Teď už se schází první skvělé recenze na jejich nádhernou nahrávku Dvořákovy op. 106 a „Amerického“ kvartetu,“ doplňuje Matouš Vlčinský.

Vydavatelskou událostí byla také *Má vlast* s PKF a Jakubem Hrušou (nahrávka z Pražského jara); ediční řada Hudba Prahy 18. století se rozrostla o dva tituly s dosud neznámými „vivaldiovskými“ koncerty Antonína Reichenauera a Františka Jiránka. Vedle souborů Collegium 1704 a Collegium Marianum

na obou hraje mimo jiné úžasný italský fagotista Sergio Azzolini. „Je neuvěřitelné, co se svým nástrojem dokáže!“ skládá Vlčinský skvělému instrumentalistovi poklonu.

Supraphon ve své produkci má i nahrávky, které se brání zařazování do ustálených hudebních žánrů. „Mám velikou radost ze dvou nadžánrových projektů – CD Clarinet Factory s Alanem Vitouškem *Out of Home* a adventně-vánoční „dárek“ Zuzany Lapčikové, CD *Marija Panna přečistá*. (Tato nahrávka byla nyní dokonce nominována na cenu Anděl v kategorii world music). Přiznám, že jsou pro mne obě nahrávky srdeční záležitostí – a k mé radosti vzbudily v médiích velký ohlas a nadšení,“ raduje se Matouš Vlčinský.

Z plánů na rok 2011 pak prozrazuje: „Právě jsme vydali dosud nezveřejněnou nahrávku Sukovy symfonie *Asrael*; je to živý snímek s Českou filharmonií a Charlesem Mackerrasem z roku 2007. Pan dirigent o jeho vydání hodně stál. Se skvělým mladým ženským souborem Tiburtina Ensemble připravujeme nahrávku středověkých zpěvů ze svatojiřského kláštera na Hradě. Na podzim se snad dočkáme dvou barokních nahrávek – *Bachových kantát* s Martinou Jankovou a Collegiem 1704 a kromě toho připravujeme „zelenkovské“ překvapení se souborem Collegium Marianum. *Koncerty Antonína Reichenauera* se dočkají druhého dílu se souborem Musica Florea. Další nové nahrávky máme rozjednané s klarinetistkou Lídou Peterkovou a Bennewitovým kvartetem, s violistkou Jitkou Hosprovou, s Ivanem Ženatým – a připravujeme pátého klavírního Smetanu s Jitkou Čechovou.“

Jestliže v jednom ohledu byl rok 2010 pro Supraphon klíčový a úspěšný: odstartovala exkluzivní spolupráce se společností Warner Music Group.

„Pod křídly Supraphonu se daří,“ komentuje tuto skutečnost Michal Máka, který o tituly z Warner Music v Supraphonu pečuje. „Hned první titul, kterým spolupráce odstartovala – DVD *Madonny The Sticky & Sweet Tour* – zaznamenal velký úspěch. Královnu popu svými „zlatými“ alby následovali Phil Collins, Seal a Eric Clapton, pokračuje. Eriku Claptonovi se navíc podařil husarský kousek: v době dramaticky klesajících prodejů se jeho poslední řadovka vůbec poprvé v Česku dostala k pomyslné metě „zlatá deska“. Dařilo se také rockovým nahrávkám skupiny Korn, albu Serje Tankiana a hlavně dlouho očekávané novince Linkin Park.

„Milým překvapením byl nečekaný ohlas sice kritikou vysoce oceňovaného, ale posluchačsky náročného alba *Le Noise* Neila Younga a vzrůstající prodej debutu *Hlavolam* Davida Deyla více než rok po vydání. Zklamáním

je zatím ne příliš úspěšný boj s prosazením nových jmen a to i těch, které patří celosvětově k velkým fenoménům a tradiční povzdech nad tím, že Češi jako jedni z mála stále zatím „neobjevili“ Michaela Bublého,“ vrací se Máka k roku 2010.

Co se roku 2011 týče, chystají „Warneři“ několik opravdových „pecek“. V plánu je řada atraktivních novinek zvukových jmen, ale i ambiciózních nováčků. „První čtvrtina roku bude ve znamení netrpělivě očekávaného nového alba R.E.M. *Collapse Into Now*, dále koncertního projektu od *Green Day* na CD, DVD a Blu-ray, debutových alb nominací na Grammy i Brit Awards ověřených *Bruno Marse* a *Rumer* a nových nahrávek rockových *Cavalera Conspiracy* a *Within Temptation*. V průběhu roku 2011 nebudou chybět nová CD od umělců, jako jsou *Hugh Laurie* alias seriálový Dr. House, *Chris Rea*, *Rush*, *Nickelback* a snad i *Red Hot Chili Peppers*,“ dodává Michal Máka.

JAN SLABÁK: MORAVANKA MÁ SPOUSTU EPIGONŮ!

Je tomu čtyřicet let, co legendární Moravanka nahrála první rozhlasové snímky. Její zakladatel a kapelník Jan Slabák slaví letos sedmdesátku. Dost důvodů k vydání výpravného jubilejního kompletu tří CD, který se ohlíží za neuvěřitelně rozsáhlou tvorbou. Moravanka natočila kolem padesáti alb, vystoupila ve stovkách televizních a rozhlasových pořadů a stále rozdává radost na tisícovkách koncertů.

Foto © J. Kratochvíl

mají trochu hlouběji do kapsy; je to začarovaný kruh. Navíc současné média s tímto hudebním žánrem moc neumějí zacházet.

Vracíte se pořád ke klasice a ke swingu?

Jistě. V roce 1995 jsem nastoupil jako učitel na Janáčkovu akademii múzických umění a znovu mě i zpátky do orchestru, dnes se jmenuje Filharmonie Brno. Když je zapotřebí rozšířené nástrojové obsazení, moc rád si tam zahraji. A vracím se i k jazzu. Koneckonců od začátků Moravanky jsem měl tendence natáčet mnohostranně, vícežánrově, jít i do jazzu. Naši posluchači si nás ale nasměrovali tak, že jsme skončili u toho stylizovaného folklóru, jiné žánry se zdaleka nesetkaly s takovým úspěchem. Když jsme se odchýlili od stylizované lidovky někam jinam, lidé říkali: Slabák už nemá co hrát!

Přitom moc nechybělo a mohl jste se vydat úplně jiným směrem: prý si vás vyhlédl Herbert von Karajan do Berlínských filharmoniků!

Jak Karajan pendloval mezi Vídní, Salzburkem a Berlínem, někdy přespával v Brně v Intercontinentalu. To mi říkal vynikající operní pěvec Zdeněk Kroupa, který zase pendloval mezi Brnem a Berlínem. Zřejmě v Brně slyšel Karajan moji nahrávku; tenkrát probíhala renesance barokní hudby, i té trumpetové, a já jsem ji hodně hrál. Třikrát mi pak z Berlína psali, abych přijel na konkurs do Filharmonie. To ale tenkrát nešlo, Západní Berlín byl uzavřená zóna uprostřed východního Německa, nebyly s ním žádné kontakty, nebylo možné tam účinkovat. Oni mě ale pořád lákali, potřebovali by tam už i přijet mohl, nějak jsem si to vyjednal, ale přišel do toho zájezd Státní filharmonie Brno do Bulharska. Nap-sal jsem tedy do Berlína, že přijedu o den později, ale to už zase Berlínská filharmonie odjela na nějaké turné. Takže se to tenkrát takhle minulo.

SU 6032-2

Povídání s Janem Slabákem začínáme na přelomu let 1971 a 1972, kdy kapela doslova vtrhla na československou hudební scénu.

V čem byla tenkrát Moravanka progresivní?

Důležité bylo, že jsem se strefil do stylizace lidové písně, jaká se tenkrát nevyskytovala. A za druhé jsem do naší muziky vnesl i tak trochu prvky swingu. Čerpal jsem i z cimbálůvky, ale toho swingu bylo v naší hudbě ještě víc. Tímhle vším byl celý náš projev úplně jiný, než projev jiných kapel. A zabralo to.

Ten swing jste si přinesl z Orchestru Gustava Bromy?

Ano, tenkrát jsem byl všestranný sólista a hrál jsem i s Gustavem Bromem. Dokonce, když jsem s Moravankou začínal, jsme měli stejného manažera! Brom mě tenkrát hodně přetahoval, ale já jsem se nedal. Hrál jsem ve Státní filharmonii Brno, dělal jsem vážnou muziku. Tak jsme se pak s Gustavem Bromem alespoň dělili o stejného manažera.

Kde jste posbíral první partu Moravanky?

Tvořili ji mi vrstevníci, někteří byli nepatrně starší, všichni jsme se znali

ze školy. Dokonce se to celé podařilo tak, že v kapele byli i někteří moji krajané, chlapi od Kyjova. Navíc můj první učitel – Josef Frýbor – některé z nich učil. Naši muzici jsme říkali „swing po slovácku“.

Kapela se profesionalizovala v roce 1978; bylo to těžké či bolestné rozhodování?

Pro mě skutečně bolestné bylo. Když jsem dával výpověď ze Státní filharmonie Brno, zrovna jsme hráli Beethovenovu Devátou symfonii. Měl jsem tehdy takový zvláštní pocit, že už ji hraji naposled. Odchodu z Filharmonie jsem se bránil dosti dlouho, ale požadavky na Moravanku byly obrovské, do toho navíc přišel náš první zájezd do Ameriky, už to nešlo jinak udržet.

Panovala v té době mezi dechovkami velká konkurence?

Za naší éry ne. Moravanka rychle vylítla a byla hodně v popředí, a teprve po nás vznikaly další dechovky. Ve své době jsme byli jediní a pro ty ostatní „vzorek“. Vzorem byla i forma, kterou jsem vymyslel – později začali různí aranžéři psát jako já. Moravanka tedy žádnou velkou konkurenci necítila, zejména když šlo o koncertní činnost. Dnes je to horší. Jenom tady na Moravě je spousta našich epigonů, v zásadě v každé dědině, a jsou výborní! Dá se říct, že to jsou poloprofesionální soubory mnohdy sestavené i z mých žáků a konzervatoristů, na zdejší tancovačky jsou až moc vynikající. Ale jdou pod cenu, což dělá konkurenci takovým kapelám, jako jsme my, tedy souborům složeným z profiků a chtějícím nějaké peníze.

Od roku 1985 měla Moravanka zákaz cestovat do zahraničí; proč?

Na přelomu let 1984/1985 jsme se za velice nepěkných okolností rozpadli. Vznikly tak dva nepřátelské tábory a tehdejší režim nebyl schopen situaci vyřešit. Od té chvíle mě pět let tvrdě otravovali! Koncertovat jsme mohli, i v televizi (když jsem dal dohromady novou kapelu) jsme směli vystupovat, ale nesměli jsme do ciziny a nesměli jsme natáčet.

Jak se daří dnešní Moravance?

Hrajeme pořád, žádostí o koncerty máme dost, i když, pravda, na živobytí to není. Členové kapely mají svá zaměstnání a mně je sedmdesát, takže už to беру spíš sportovně; ale jedeme pořád dál. Zájem ze strany publika je, i když, přiznávám, převážují ti starší posluchači. Ti, bohužel,

Foto © J. Kratochvíl

KOMPLETNÍ VIOLONCELLOVÉ DÍLO ANTONÍNA DVOŘÁKA V PRVOTŘÍDNÍM PROVEDENÍ

Mladý, ovšem už i ve světě renomovaný violoncellista Tomáš Jamník nahrál na supraphonské CD kompletní dílo Antonína Dvořáka pro violoncello. To, vedle dvou koncertů – jednoho proslulého a jednoho téměř neznámého – obsahuje ještě několik drobnějších kompozic.

Skvělým partnerem byl Jamníkovi při nahrávání Symfonický orchestr Českého rozhlasu s dirigentem Tomášem Netopilem.

Nahrávka vznikla v koprodukcí Supraphonu s Českým rozhlasem.

Foto © Ivan Malý

 ČESKÝ ROZHLAS

SU 4034-2

O práci na albu mluvíme s jeho protagonistou Tomášem Jamníkem.

Kde se vzala nabídka na nahrání alba s kompletním violoncellovým dílem Antonína Dvořáka?

Přišla ze strany Supraphonu a jsem za ni moc vděčný. Myslím, že je dobrý nápad, ne-li povinnost, aby čeští muzikanti nahrávali české skladby. Netvrdím, že by český muzikant měl zákonitě hrát Dvořáka, Martinů nebo Kabeláče lépe než ostatní, ale přesto je dobré udržovat českou tradici, kterou je možné definovat, sledovat a hodnotit. S touto myšlenkou jsem také k realizaci kompletního Dvořákova díla přistupoval.

Předpokládám, že koncert h moll máte jako violoncellista dobře zažitý...

Těsně před nahrávkou jsem měl možnost si koncert zahrát s několika dirigenty a orchestry a velmi mi to pomohlo při utváření náhledu na dílo. Koncert mám opravdu velmi zažitý. Jeho první provedení pro mě byl doslova zážitek: h moll koncert jsem hrál v Rudolfinu na finále soutěže Pražského jara a myslím, že toto provedení z hlavy nikdy nevymažu. Pan profesor Chuchro, jehož nahrávka koncertu h moll je mimochodem pořád ve světě známá a ceněná, mi stále opakoval, že tento koncert mne bude provázet celým životem a že to pro mne bude vždy pocit „jako kdybych přišel domů“. V tom měl absolutní pravdu. Tento koncert mohu

hrát stokrát a pokaždé mne znovu osloví a na závěr i dojme.

Co na něm obdivujete nejvíc?

Právě jeho kompoziční kvality. Dvořák na díle hodně pracoval a je doloženo například několik verzí celového partu – některé pasáže mají i tři, čtyři varianty! Na tom je vidět, že mu na koncertu velmi záleželo. Zajímavá je i Dvořákova korespondence, kde popisuje spolupráci s celistou Sternem, který prováděl premiéru. Dvořák měl o díle pevnou představu a nechtěl nechat proklouznout jediný detail. Je to vlastně docela milý kontrast k uvolněnému Martinů, který často violoncellistům – sólistům psal, ať si případně změní, co chtějí. Právě Dvořákova silná představa celý koncert provází a je základní složkou jeho kvality.

Je to dílo v zahraničí hodně žádané?

Neznám přesné statistiky, ale troufnu si tvrdit, že z cellových koncertů je Dvořákův h moll koncert nejhranější.

Asi i vaše nové album má vývozní ambice...

Ano a je to logické. Bylo by hloupé nevyužít toho potenciálu, který česká hudba a český repertoár má!

První violoncellový koncert Antonína Dvořáka je naproti tomu prakticky neznámý. Právem či neprávem?

Osud Dvořákova prvního koncertu byl zpečetěn již krátce po jeho dopsá-

ní – rukopis obsahující kompletní klavírní a cellový part byl odvezen do zahraničí. Dvořák ho snad i považoval za ztracený, nikdy provedení díla neslyšel a nemohl se tedy případně vrátit k nějakým úpravám. S tím jsou spjaté i veškeré problémy, které brání častějšímu koncertnímu provozování – dílo je nesmírně rozsáhlé (blíží se k jedné hodině hraní) a také nedosahuje kvality, na které jsme u Dvořáka zvyklí. Není to však žádné překvapení, Dvořákovi bylo teprve 24 let, když koncert psal. Zároveň je to však jeden z důvodů, proč violoncellisty první koncert přitahuje – je zajímavé hledat paralely mezi raným a vrcholným dílem jednoho skladatele.

Orchestrální part instrumentoval Jarmil Burghauser; od Dvořáka neexistoval?

Od Dvořáka je dochován pouze klavírní a cellový part. A je dobré zmínit, že orchestrace Jarmila Burghausera je velmi zdařilá – autor v předmluvě tištěného vydání zmiňuje, že se snažil napodobit Dvořákův styl z raných let, tedy období první a druhé symfonie. Tuto snahu velmi oceňuji a moc nerozumím, proč někteří cellisté sahají po starší orchestraci Güntera Raphaela, která jde opačným směrem – snaží se Dvořáka napravit a vylepšit, a to včetně samotné formy koncertu.

Jaký je 1. violoncellový koncert hudebně?

Nádherný. Když jsem zvažoval, zda

koncert hrát či nehrát, přesvědčily mne právě krásné motivy. Někdo je označuje jako zamilované. Koncert hýří neuvěřitelnými nápady a Dvořák doslova chrlí jednu krásnou melodii za druhou. Tato upřímná radost ze skládání bohužel zapříčinila i to, že melodií je nakonec příliš a – jak bylo zmíněno – koncert v původní formě nabývá nebývalých rozměrů. Proto jsem přesvědčen, že pro koncertní uvádění díla je nezbytné provést zkrácení. Vypracoval jsem vlastní verzi, která se inspirovala velmi vhodnými návrhy Jarmila Burghausera, ale v některých místech napravlující jeho – z mého pohledu – chyby. Samotný cellový part jsem zrekonstruoval v mnohem čistší verzi, než jak jej původně zpracoval Miloš Sádlo. Myslím, že je důležité snažit se o co nejpresnější vyhovění Dvořákovým záměrům a měnit pouze to, co je vysloveně nezbytné.

Můžete stručně charakterizovat další na albu uvedené kompozice?

Rondo a Klid jsou kompozice původně psané pro obsazení violoncello a klavír a Dvořák je současně upravil i pro provedení s orchestrem. Myslím, že tento fakt obě díla velmi definuje – jsou spíše komorní (i vzhledem k jejich rozsahu) a tedy i menší závažnosti, než oba cellové koncerty.

Jaká byla spolupráce s rozhlasovými symfoniky a dirigentem Tomášem Netopilem?

S Tomášem Netopilem jsem se potkal poprvé právě díky této nahrávce a mohu říci, že jsme si padli do oka. Společně jsme se na nahrávání připravovali a Tomáš mi pomáhal i s úpravou prvního koncertu A dur, což jsem velmi ocenil, nejen vzhledem k jeho současné pracovní vytíženosti. Stejnou radost mám i ze Symfonického orchestru Českého rozhlasu – nahrávání spadalo už do prázdninového času a bylo celkově velmi náročné. Opravdu jsem se bál, jak to všichni přijmou – a přijali to skvěle! Navzájem jsme se podporovali a jen díky tomu se takto náročné nahrávání mohlo uskutečnit. Moc za to orchestru děkuji.